Viorica Marica Hagianu

Vocea fetei de piatră

Andrada era împreună cu tatăl ei, în grădina casei lor, era unul din puţinele momente pe care nu şi le petrecea în laborator, discutau relaxaţi despre ultimele experimente şi rezultatele la care reuşiseră să ajungă, erau aşezaţi pe o canapea confortabilă din foişorul de lemn înconjurat de arbuşti din genul Hydrangea, hortensia care este înflorită toată vara cu inflorescenţe mari asemănătoare unor bulgări de flori catifelate, viu colorate, siclam şi turcoaz, de tufele de trandafiri al căror flori au mai multe culori, roşii, galben-portocalii, albi, roz, aceştia erau fixaţi pe spaliere înguste de metal sub formă de arcade.

În apropierea lor erau tufişuri bogate, precum Philadelphus iasomia cea parfumată, Tecoma radicans o liană arbustivă superbă numită popular trâmbiţă sau luleaua turcului datorită florilor tubulare portocalii-roşiatice, în depărtare erau şi câteva exemplare de Wisteria sinensis, salcâmul japonez sau glicina un arbust căţărător cu flori atrăgătoare, ca un ciorchine de strugure, de un albastru intens, ale căror frunze, flori sunt toxice, ingerate puteau produce moartea.

- Andrada, ultimul tău concert a atins un maxim de spectatori, răsună puternic şi electrizant vocea lui Nick, tatăl ei, toţi au declarat că sunt vindecaţi, vocea ta, cântecul tău, are efecte terapeutice nebănuite, vorbea el entuziasmat de succesul fiicei sale. Ai primit un dar minunat, o voce tămăduitoare! Nici nu îndrăznesc să calculez probabilităţile prin care s-a ajuns la ea, este meritul genetic al anilor îndelungaţi de experimente genetice. Ingineria genetică încă mai bâjbâia, făcea progrese relative, când s-a apucat Costa de ingineria genetică şi mai ales de studiul muzicii sferelor, obsesia lui, şobolanul bătrân, zâmbeşte Nick, la amintirea bunului său prieten. M-am întâlnit şi cu proprietarul locaţiei în care ai cântat ultima dată, o sală cu câteva zeci de mii de locuri, schimbă el brusc subiectul, ştii Andrada că la început era sceptic, zicea că se teme că nu se vor vinde biletele, poate că unii nu se vor vindeca şi măcar să fie un show bun, era consternat că nu foloseşti instrumentişti, aparatură, costume, dansatori,

efecte speciale, lasere, în fine tot ce ţine de producţie. Acum te invită să mai vii, a câştigat foarte bine de pe urma ta, adăugă Nick.

„Fata de piatră” era Andrada, o tânără frumoasă, şatenă cu ochii albaştri, avea părul lung cârlionţat, semăna izbitor cu tatal său, părea o replică feminină a acestuia, ţinea în mână un manuscris gros pe care îl răsfoia în timpul conversaţiei cu tatăl ei.

- Era disperat, spuse fata, ţii minte, tată? Transpira tot, se ştergea nervos cu batista, vorbea agitat, neâncrezător şi oarecum perplex de propunerea noastră „şi cum vreţi să fie spectacolul, zicea el, să intre tânăra asta pe scenă, singură, îmbrăcată cu rochie lungă până în pământ, să le vorbească oamenilor şi să cânte, credeţi că va fi de ajuns, unde e atracţia, ce fel de show e ăsta?”

- În momentul acela ai început să vorbeşti tu şi omul s-a liniştit, îşi aminteşte Nick încântat, a acceptat tot ce i-ai propus, iar succesul a fost total! Vocea ta miraculoasă, vindecătoare, ăsta era „spectacolul”!

Minunata lui fată cu voce tămăduitoare, era rezultatul unui proces minuţios de inginerie genetică, la care lucrase foarte mulţi ani cu Costa, el fusese donatorul patern, iar donatorul matern l-au înlocuit cu o celulă „artificială”, produsă de ei în laborator, a cărui material genetic era modificat de Costa.

- Adevărat, îl aprobă gânditoare fata, dar fără linia de clonare a organelor la care lucrez nu aş putea să-i ajut pe toţi, sunt atâtea accidente... Vocea mea oricât de vindecătoare ar fi, nu poate să „repare” organele lezate, rupte..., când moartea se instalează brusc, este o luptă dură contra cronometru, este o luptă cu timpul, cel puţin până acum nu am experimentat, mai trebuie lucrat în acest sens, cred că timpul de expunere este esenţial pentru vindecare, cu cât vocea mea este ascultată mai mult timp, cu atât efectele benefice sunt mai numeroase... Unde se termină miracolul, începe ştiinţa să-şi facă treaba, adaugă serioasă Andrada.

Răsfoia în continuare manuscrisul gros, pe măsuţa din lenm de lângă canapea erau mai multe teancuri de cărţi pe care le studiase până la întâlnirea cu tatăl ei.

- Mai am ultimele calibrări de fineţe şi aparatul este funcţional, spuse fata, şi procedura, protocolul de clonare a organelor vor fi gata, le vom putea folosi în spitale, tată! Astfel tot mai mulţi oameni vor fi salvaţi de la moarte sigură, se va îmbunătăţi substanţial calitatea vieţii, longevitaea va fi sporită, am mai câştigat o bătălie cu moartea!

- O bătălie cu materia, cu timpul, murmură gânditor Nick, care era medic neurolog. Deşi, în 90% din cazuri este necesară doar vocea ta, asta este o certitudine, este suficient să le vorbeşti sau să le cânţi şi bolnavii de cele mai diferite şi stranii boli se vindecă, procesul este ireversibil, un succes total! Dacă ai fi fost bărbat, te declarau ăştia Mesia. Masele de oameni şi iluştrii cercetători, au unele reţineri pentru că eşti femeie, aşadar nu poţi fi proclamată Mesia..., cel mult vreo zeitate, sau vreo sfântă ceva, glumeşte el...

- Noroc că nu sunt bărbat, aşa că am scăpat de o asemenea onoare, spuse fata, sunt doar „fata de piatră” şi vocea ei vindecătoare. Oricum, muzica poate ocoli filtrele logice şi analitice ale gândirii pentru a stabili un contact direct cu sentimentele şi cu pasiunile profunde din adâncul memoriei şi imaginaţiei umane, poate ajunge la esenţă, de aici vine şi vindecarea, vocea mea nu este decât un catalizator al unui proces care se desfăşoară doar în prezenţa ei, a vibraţiei respective. Reactanţii şi produşii de reacţie sunt acolo, sunt în omul bolnav, ei există, lipseşte doar catalizatorul pentru ca reacţia de vindecare să aibă loc, iar vocea mea este catalizatorul.

- Singura nenorocire este că atingerea lui D-zeu presupune jertfă, aşa a fost dintotdeauna pe pământ, spuse Nick furios, atâta timp cât rămâi „de piatră”, fără nici un sentiment, ai acest dar de a vindeca fiinţele, în speţă oamenii cu vocea ta. Pe barba lui Zamolxe!

- Şi profesorul Costa repetă treaba asta cu jertfa, se teme să nu-mi pierd vocea vindecătoare, nu înţeleg de ce? Nu am simţit niciodată nimic,

nici un sentiment, indiferent de împrejurări, aşa că nu-i înţeleg spaima şi obsesia asta cu jertfa.

- Fără jertfă nu atingi dumnezeirea, se pare că omenirea nu a evoluat suficient... murmură Nick. Ai mai mers zilele astea la profesorul Costa, şobolanul bătrân, aşa îl alinta Nick, a mai progresat în studiile privind vocea ta? Cercetează, cercetează, sau bate câmpii ca de obicei?

- Am fost, chiar ieri l-am vizitat, spuse fata în timp ce continua să răsfoiască manuscrisul, părea chiar că citeşte cu repeziciune, deşi conversa lejer cu tatăl său şi admira florile din jurul lor, era acasă pierdut printre mormane de cărţi din bibliotecă, trebuie să-ţi spun tată, că fiecare întâlnire cu el este un prilej pozitiv, de provocare intelectuală pentru mine. Îl priveam atentă în timp ce el se agita prin cameră, mărunt şi slab, numai piele şi os, crăcănat, cu părul alb, lung, vâlvoi, pare tot timpul nepieptănat, veşnic îmbrăcat în aceleaşi haine negre, strâmte, cu mânecile cămăşii albe atârnând...

- Costumul lui de cavaler negru, venit din Infern, cu cămaşa lui cu volane şi dantelele cu care şterge praful de pe toate obiectele care-i stau în cale, continuă Nick amuzat descrierea fiicei sale.

- Alerga haotic prin încăpere după diferite cărţi, după un traseu numai de el ştiut, uneori mă întreb de unde are atâta energie, este firav, haios, pare atât de uituc, de împrăştiat ...

- Chiar este împrăştiat, ticălosul bătrân, dar este genial! Râde cu poftă Nick, tatăl Andradei, amintindu-şi din nou de bătrânul cercetător, prietenul lui încă din tinereţe, pe care, de la o vreme îl evita, stilul acestuia dezordonat, creierul lui multifuncţional, pe mai multe planuri, îl obosea. Andrada văd că ai deprins şi tu obiceiul afurisitului bătrân de a face mai multe lucruri deodată, nu îl mai copia pe Costa, concentrează-te asupra unui singur lucru, este mai bine, ai o eficienţă mai bună în rezolvarea problemelor dacă le iei pe rând...

- Merg şi câte două, trei deodată cu randament maxim, murmură Andrada, tare către Nick, da, tată, nu-ţi face griji, nu mă epuizez...

- Cum merg studiile legate de vocea ta? Ce zice Costa, reuşeşte să se concentreze sau se pierde în amănunte?

- A continuat înregistrările pentru supleţea şi puritatea tonului vocii mele, i-a povestit fata, m-a conectat la diferite aparate pe care, drept să-ţi spun nu le-am mai văzut în altă parte, doar la el în laborator, sunt creaţia lui, „copiii lui drăgălasi” cum îi numeşte, toate computerele şi le-a modificat după bunul lui plac, de nenumărate ori.

- Ei şi, ajunge la un rezultat final sau bâjbâie ca bezmeticul?

- L-am întrebat când vor fi gata rezultatele cercetărilor lui, mi-a răspuns peltic, sâsâit, ştii că înlocuieşte ş-ul cu s-ul, cu vocea lui subţire, piţigăiată, „în curând, draga mea, în curând, voi publica ezultatele studiilor mele, vocea ta depăseste limitele vocii umane, si cred că este cea mai importaaantă descoperire a mea”, îl imită Andrada, lungind unele vocale din cuvinte, o să trec şi astăzi pe la el tată.

- Ce bine, o să-l găseşti cel mai probabil cu nasul în noul lui computer, „copilasul lui”. Ce mai înjura neurofonul lui Flanagan, îl numea „bicicletă”, prea primitiv pentru el, mult prea inexact, se foloseau spoturi de microunde care stimula pielea cu unde sonore ce aveau frecvenţa din spectrul auditiv, se utilizau neuroscanere de mare fidelitate, care detectau undele de activitate ale creierului care preced producerea unor gânduri inteligibile, astea arătau ceea ce persoana respectivă doreşte să facă în viitor, era un fel de „cititor de gânduri”, pe care Costa îl combătea teribil, îi numea iresponsabili şi înapoiaţi pe cei care-l foloseau. Nişte cretini, avea dreptate şobolanul bătrân! Ha! Ha, răsuna vocea lui puternică!

- Deşi, se ştia de mult timp că nu se poate determina cu precizie impulsul unei particule dacă-i ştim poziţia, reciproca fiind valabilă conform principiului nedeterminarii al lui Heisenberg, aşadar nu pot fi citite gândurile cu acurateţe, preciză Andrada.

- Precizia e foarte importantă, draga mea, cum ar fi să te declare oficialii infractor doar pentru că aşa a precizat un asemenea aparat?

- Ştii că am lucrat atâţia ani la îmbunătăţirea mecanismelor de modificare a minţii umane, am utilizat şi spectrul de difuzare al sunetelor tăcute care se baza pe tehnologia purtătorului subliminal.

- Aşa zisele sunete tăcute, silenţioase, erau de fapt ultrasunetele sau infrasunetele, pe care noi oamenii nu le auzim.

- Acestea dacă sunt emise de o sursă pot induce sau modifica stările emoţionale ale oamenilor. Poţi controla masele de oameni, printr-o apăsare de buton induci fericirea sau disperarea, este periculos, pe mine m-au interesat doar aspectele terapeutice ale acestor studii. Să „repar" creierele, nu să le stric!

- Este esenţial ca „butonul" să se găsească în mâna unor oameni responsabili.

- Pentru starea normală frecvenţa undelor cerebrale este de 7 - 14 Hz, sunt undele alfa, când o persoană este stresată şi agitată, frecvenţele creierului sunt de 14 - 28 Hz acestea sunt undele beta, în timpul somnului omul are unde cerebrale de 1,75 - 3,5 Hz numite delta. La acestea se adaugă şi alte frecvenţe cerebrale asociate cu alte stări normale şi alterate de conştiinţă, theta (3,5 - 7 Hz), gamma (28 - 56 Hz), omega (0,875 - 1,75 Hz), epsilon (56 - 112 Hz) şi zeta (112 - 224 Hz).

- Ai putut să vindeci mulţi pacienţi jonglând cu aceste frecvenţe, observă fata.

- Le-am monitorizat atent, fiecare om este original, organismul reacţionează diferit, intervenţia asupra minţii este complexă, oferă multe surprize.

- Controlul minţii, dar tată asta e...

- Una din obsesiile mele! Recunosc, sunt fascinat de creier, râde Nick!

- Cât despre vocea umană, obsesia mea, glumeşte fata, atinge peste 2000 de vibraţii pe secundă, vocea se modulează în funcţie de rezonatori şi de obstacolele întâlnite, de aceea este originală pentru fiecare individ, produce atâtea senzaţii în creierele umane.

- Urechea omului poate percepe sunete cu o frecvenţă cuprinsă între 16 şi 20000 vibraţii sau hertzi, precizează Nick, foarte limitată banda audibilă umană! Şi sunt atâtea infrasunete cu frecvenţă joasă sub 16 Hz, de care noi nu avem habar!

- Şi mai sunt ultrasunetele cu frecvenţă înaltă peste 20000 Hz până pe la 1000000 Hz. Natura este atât de gălăgioasă, numai că noi nu auzim, pentru că nu percepen infrasunetele, asta nu înseamnă că nu există! Profesorul Costa a înregistrat „conversaţia” insectelor, a peştilor consideraţi greşit tăcuţi, a păsărilor, a liliecilor, a plantelor care sunt foarte vorbăreţe.

- Până la urmă sunetele sunt nişte unde sinusoide de diferite frecvenţe, de obicei mari, cu amplitudine mică, sunetul este...

- Este pur şi simplu vibraţia aerului, completă fata.

- Oricum, dacă ne gândim în universul material totul vibrează, spuse Nick, stelele transmit unde electromagnetice variabile în timp şi spaţiu, iar sunetele muzicale au aceleaşi proprietăţii ondulatorii ca lumina ce provine de la stele, se emite un sunet armonic, de aici şi vechea teorie a sferelor, a celor zece corpuri cereşti. Cum zicea şi săracul Pitagora în secolul V î.e.n, “în unduirea corzilor este geometrie, în spaţiul sferelor există muzică”, da, cine să-l asculte? Sigur ţi-a vorbit Costa, şobolanul bătrân, despre asta...

- Mi-a spus „puisor, cum este el sâsâit precizează Andrada, de la sfeeera Pământului până la cea a Lunii este un ton, de la sfeeera Lunii la cea a lui Mercur e un semiton, de la Mercur la Venus, un semiton, de la Venus la Soare este un ton si jumătate, de la Soare la Marte este un ton, iar de la Marte la Jupiter câte un semiton, la fel si de la Jupiter la Saturn, cât si de la Saturn la sfeeera stelelor fixe. Suma acestor intervale este egală cu sase tonuri cât sunt cuprinse într-o octavă”, după care s-a apucat să vorbească singur, după obiceiul lui, de neutrino, fără legătură cu ce discutam noi. Ştiam şi eu că Pitagora stabilise raporturile numerice pentru principalele acorduri octava 1:2, cvinta 2:3 şi cvarta 3:4.

- După care ţi-a zis de Johann Kepler şi de cartea “Armoniile lumii”, preferata lui, în care intervalele muzicale sunt puse în corespondenţă cu planetele astfel, Saturn – terţă mare, Jupiter – terţă mică, Marte – cvintă perfectă, Pământul – secunda mică, Venus – aproximativ unisonul, Mercur – decima mică, iar re-ul natural poziţia asteroizilor.

- Nu înainte de distinşii antichităţii, mi-a povestit totul, încă de la începuturi, alături de Pitagora, mi-a amintit de Platon, Aristotel şi

Aristoxene şi tetracordul lor, şir de patru sunete dintr-o scară muzicală, cu Soarele şi Luna în rol principal. „Istoria se repetă, puisor, nimic nu e nou sub soare, totul a fost descoperit si redescoperit de generaţii succesive de oameni, hi, hi, hi! Pe barba lui Zamolxe!”, obişnuieşte să spună mereu şi râde ca un vrăjitor, observă Andrada.

- Îi merge mintea! Salută-l pe bătrânul pişicher din partea mea! Mă întorc la spital, draga mea, pauza s-a terminat.

- Ne vedem diseară, la cină!

- Ai grijă de tine, încearcă să nu te extenuezi, începu el dădăceala zilnică, oboseala distruge celulele nervoase, care chiar şi aşa sunt în număr limitat, nici nu se divid, decât în condiţii speciale, doar ştii, se lamenta el, neuronii sunt celule înalt specializate structural şi funcţional, celulele gliale din ţesutul nervos le înlocuiesc morfologic, dar nu le preiau şi funcţiile...

- Da, tată, îl aprobă răbdătoare Andrada, pentru al întrerupe cu delicateţe, o să am grijă de mine.

Îşi îmbrăţişează tatăl, pe el şi pe profesorul Costa erau singurele persoane pe care le tolera, care o puteau atinge, şi florile erau fiinţele pe care ea le mângâia, se ridică grăbită de pe canapea şi părăseşte foişorul, în acel moment sesizează prezenţe lui Marck în apropierea ei chiar dacă nu îl vede, tânărul era omul ei de încredere, era asistentul ei, garda de corp, o însoţea pretutindeni încă din copilărie. Marck era mai mare cu 7 ani decât ea, era un bărbat înalt, blond cu ochii albaştri, cu părul tuns scurt, cu un corp atletic.

- Să mergem, Marck, bărbatul îşi face apariţia, parcă răsărise din pământ, fata nu ar putea să precizeze unde stătuse ascuns, era maestru în camuflaj, arte marţiale, era ca o maşinărie de luptă, lângă el era în siguranţă, o însoţeşte tăcut.

Au mers în laborator, unde Andrada a rămas mai multe ore, acolo timpul şi spaţiul nu mai aveau sens, dispăreau, uita de tot, se concentra numai asupra studiului, s-a pierdut printre experimente până când vocea lui Marck a trezit-o la realitate, anunţând-o că e timpul să meargă la profesorul Costa.

La vederea celor doi tineri profesorul Costa râde încântat, era cocoţat pe o scară pentru a putea ajunge la ultimul rând de butoane a unui panou de comandă plin de computere, Marck a trecut într-o încăpere alăturată, după ce i-a adresat un salut scurt bătrânului, lăsându-i pe cei doi singuri cu studiile lor.

- Hi! Hi! Hi! Aceeasi frumoasă Andrada! Andrada, provine din numele Andreea, forma feminina a numelui grecesc Andrei, semnificaţia numelui aceeesta este de bărbăţie, putere, curaj.

Spune bătrânul cercetător cu glasul lui piţigăiat şi peltic în care se simte afecţiunea pentru fată. În acest timp a coborât grăbit de pe scară şi s-a apucat să mormăie ceva nedescifrabil.

- D-le profesor, ce plăcere să vă revăd spuse fata! Salutări din partea tatei!

Fata se îndreaptă spre el şi îi strânge mâna, acesta îi răspunde cu căldură.

- Sobolanul bătrân si creierele lui! Mă ocoleste în ultima vreme, îl plictisesc, sau poate îl obosesc! Pe barba lui Zamolxe! Hi! Hi!

- Sunteţi în formă maximă profesore, îl complimentează tânăra, pe bătrânul glumeţ!

- Hi! Hi! Ca la 20 de ani, senilitatea e de vină, sunt din ce în ce mai sclerozat! Hi!Hi!

- Arătaţi excelent, continuă Andrada şirul complimentelor.

Bătrânul firav şi cocoşat pozează ca un culturist, se preface că îşi încordează muşchii ofiliţi, arăta ca un clown bătrân.

- M-am apucat de culturism, puisor! Hi! Hi!

După care se reculege şi începe să se mişte cu viteză prin cameră, răsfoind hârtii, sau tastând la repezeală câte ceva pe calculator.

- Să reeevenim la lucruri serioase Andrada! Avem niste chestiuni de discutat puisor si nu putem amâna, foaaarte importante, dar cred că le stii si dacă nu măcar le intuiesti, se agită el! Si cred că nu mai stiu unde am pus substanţele alea blestemate, sau stiu?! Am si rezultatele în infrarosu,

treeebuie să le corelez cu ce aveam si să încerc... Andrada stii am descoperit cevaaa interesant...

Se gândea la mai multe lucruri în acelaşi timp, chiar dacă vorbea cu Andrada mintea lui lucra independent şi pentru alte proiecte în care era implicat. Merge grăbit prin cameră, mută diferite obiecte, citeşte unele însemnări, deschide unele computere, ca şi cum ar fi căutat ceva, bătrânul Costa, mărunt, slab şi cocoşat, cu părul lung şi rar căzut pe faţă, pe care i-o acoperea în parte, avea ochii negri şi vioi, un nas mare, coroiat, semăna cu un vrajitor. Andrada îl privea atentă, omuleţul era tare straniu, învăţase foarte multe de la el.

- Ce trebuie să ştiu profesore, întreabă tânăra politicosă, fără să-l grăbească?

- Tu esti „fata de piatră” pentru că nu ai sentimente, mai coreeect spus ai transcens acest plan, ai urcat mai sus, esti o raţiune linistită, nemiscată, de aici ai putere, de aici vine darul. Cum să-ţi explic, puisor? Atenţia i-a fost captată de markerii de clonare la care lucra, s-a apucat să murmure. Si am CEA-antigenul carcinoenbrionar, AFP (alfa-fetoproteina), substanţe florescente, în special quinqcrină, ... Pe barba lui Zamolxe! Revine către fată, Andrada, asa cum spuneam, draga mea, esti ca un lac îngheţat, sub pozghiţa de gheaţă ai toate sentimentele, doar că ele nu se exprimă puisor, înţelegi?

- Sigur că da, nici nu e complicat, am toate sentimentele şi toate emoţiile umane, doar că nu simt nimic, este un nonsens, observă ea, nu sunt tulburată de nimic, toate acestea se găsesc sub o pojghiţă de gheţă, sau „de piatră” cum mi-au spus oamenii.

- Exact puisor, stii spectaculos este că nu am găsit nimic anatomic, sau fiziologic în creierul tău care să explice vocea ta, si mai ales efectele vindecătoare ale ei, asa că centrii nervosi funcţionează ca la orice om obisnuit, asta e paradoxal, o stie si sobolanul de taică-tău!

Continuă cu ideile lui, mormăie, unghiul Cabibbo, ... pe barba lui Zamolxe! Poate în curenţii neutri, ipoteza simetriei dupleţilor leptonici si din quark-uri, agitat ceva pe o bucată de hârtie, dezintegrarea β si dezintegrarea leptonică a hadronilor, după care pare că se răzgândeşte, îşi

duce degetele noduroase la frunte, reacţii cu neutrino, interacţiuni slabe la energii înalte,... apoi revine la discuţia cu Andrada.

- Puisorule, descoperirea socantă este că poţi pierde vocea, darul tămăduirii... pe care îl ai doar cu sacrificiul de sine, puisor, chiar tu esti zertfa, spuse el nervos şi trist, esti „fata de piatră” si ai darul vindecării, ai „vocea”, dar o întâmplare, un eveniment poate să schimbe situaţia si atunci, în momentul în care piatra se va sparge, vei avea sentimente, dar vei pierde darul!

Îşi duce degetele noduroase la frunte şi se opreşte câteva momente din mişcarea lui haotică prin cameră.

- Cum aşa, întreadă Andrada, doar m-am născut cu vocea asta, nu am făcut nimic special, nu m-am antrenat? Este un rezultat al ingineriei genetice, tu şi tata aţi creat toată harta mea genetică.

- Numai că nu puteam anticipa toate consecinţele intervenţiilor genetice, prea multe variabile..., nu se poate fără zertfă...Prima dată când vei simţi ceva, orice, vei pierde toaaate particularităţile care fac vocea ta specială, vindecătoare. Nu am descoperit mecanismele chimice, energetice la nivel celular, că de acolo pleacă totul, sunt limitat si mă enervează asta, dar lucrez...

Privea concentrat mai multe monitoare, iar degetele îi alunecau cu o viteză uluitoare pe tastatură.

- Interesant profesore, dar în 20 de ani nu am simţit nimic, nici un sentiment, e o lume străină pentru mine, am fost educată de tata, am fost instruită de tine, am imitat toate trăirile oamenilor, dar eu nu am simţit niciodată nimic! Eşti sigur că aşa va fi?

- Foarte sigur, puisor, am studiat vocea ta, este imaterială asemenea spiritului, am descoperit că la o expunere mai îndelungată, de câteva ore, se refac si leziunile mari ale ţesuturilor, desi tu credeai că nu poţi face nimic, nu aveai de unde să stii. Obisnuieste-te cu ideea puisor, oricum ţine minte, istoria se repetă, puisor, nimic nu e nou sub soare, totul a fost descoperit si redescoperit de generaţii succesive de oameni, hi, hi, hi! Idioţii si se mirau de fiecare dată! Hi, hi! Pe barba lui Zamolxe, ce înapoiaţi!

- Ce bine, avem o alternativă la vocea mea, spuse fata, avem două opţiuni, ori vocea, ori aparatul de clonare al organelor, putem lupta cu moartea! Mi-ai dat veşti bune profesore, nu e nimic grav. Cât despre jertfă, nu înţeleg nimic, eu sunt foarte bine!

- Trebuie să ai grijă cu sufletele întunecate puisor, sunt oameni puternici, malefici, care au văzut că nu te pot controla si nu pot ajunge la tine, că nu pot obţine bani de pe urma ta, până acum strategia ta de apărare, a lui taică-tău si a lui Marck, a funcţionat perfect, dar ai grijă, o să lupte să te distrugă, puisor, mă tem pentru tine..., spuse bătrânul îngândurat şi trist.

În acel moment mintea lui s-a oprit, nu mai alerga, s-a concentrat numai asupra acelui subiect, nu se mai gândea la altceva, nu mai socotea, nu mai analiza, se gândea numai la ea, era îngrijorat.

- Nu cred că sufletele întunecate pot ajunge la mine, sunt păzită tot timpul, Marck conduce o adevărată armată, i-a antrenat perfect, sunt blindaţi cu aparatură de protecţie, iar eu petrec tot timpul doar cu tine şi cu tata, cu nasul în cărţi şi experimente, aşadar, şansele de a ajunge altcineva la mine sunt nule.

- Puisor, răutatea umană nu cunoaste limite, nu îi subestima!

- Cu bine, trebuie să fug! Andrada îi strânge mâna bătrânului profesor şi iese grăbită din încăpere, urmată de Marck.

În anul următor au murit la scurt timp unul de altul profesorul Costa, dar şi tatăl ei, amândoi erau împăcăţi, au trecut liniştiţi la cele veşnice, au zâmbit zeului lor Zamolxe, fuseseră două minţi strălucite, se luptaseră cu moartea, cu materia, cu nemărginirea, lăsaseră un plus, un progres prin cercetările lor. Andrada a trecut neclintită peste aceste evenimente, era aceeaşi „fată de piatră” spre surprinderea tuturor, a mulţumit zeului Zamolxe pentru că îi primise pe cei doi prieteni la el, că le-a mijlocit trecerea.

La moartea lui Costa, tatăl ei a fost foarte îngrijorat pentru ea, nu dorea ca acest eveniment să-i producă vreun sentiment, a prevenit-o şi în legătura cu propria lui moarte, dar şi cu situaţia nouă în care se va afla,

aceea de a fi singură, dar fata a rămas „de piatră” spre surprinderea tuturor, succesiunea evenimentelor nu i-au tulburat liniştea. Andrada şi-a continuat viaţa în aceleaşi coordonate şi după moartea tatălui ei, fără să schimbe nimic, studia tot timpul, a preluat toată aparatura din laboratorul lui Costa, bătrânul i-o lăsase moştenire, împreună cu toate bunurile lui, trăia singură, se întâlnea cu oamenii pentru ai vindeca, straniu, părea protejată de un clopot de sticlă, era intangibilă fizic, dar şi mental, ea singură pe scenă le cânta sau le vorbea, ei disperaţi să se vindece. Paradoxal undele sonore binefăcătoare emise de Andrada, prin vocea ei atât de caldă şi electrizantă, proveneau din „fata de piatră” fără sentimente, fără emoţii.

Au urmat nenumărate spectacole cu zeci de mii de participanţi în următorii şapte ani, erau de fapt întâlniri cu oamenii, ea le vorbea, le cânta, iar ei plecau vindecaţi fizic şi psihic, liniştiţi, împăcaţi cu sine. Era cea mai cunoscută, cea mai bogată, cea mai adorată fiinţă de pe planetă, toţi se întrebau când va claca, pentru că toţi oamenii care ajunseseră atât de sus clacaseră. Andrada era în schimb neclintită, avea un domeniu de zeci de hectare pe care construise o casă, amenajase un parc şi o grădină imensă cu sute de specii de flori, fiinţele ei preferate, era apărată de o mică armată de oameni care locuiau la periferia domeniului, ea locuia singură, dar singurătatea nu o deranja, nu simţea nimic, nu avea depresii, tristeţi, frustrări, ca alte persoane care cunoscuseră gloria supremă. Doar Marck era prin preajma ei permanent, fără să-i stea în cale, era o prezenţă nevăzută, discretă, o umbră. Când îl întreba dacă e bine, dacă are nevoie de ceva, Marck răspundea mereu „Nu am nevoie de nimic, sunt fericit alături de dv”.

Andrada nu participa niciodată la mondenităţi, la petreceri, sau evenimente din categoria asta, deşi era cea mai populară fiinţă, nu le înţelegea, era la fel de retrasă, concentrată, lucra permanent în laborator, aşa cum o învăţaseră tatăl ei şi profesorul Costa. Se declanşa o întreagă isterie la fiecare apariţie publică, oamenii o adorau, era „vocea fetei de piatră” care le dădea sănătate şi viaţă, dar cu o bună organizare din partea oamenilor coordonaţi de Marck, erau depăşite toate acele

momente, el era interfaţa ei cu ceilalţi oameni. Andrada nu avea anturaj, nu era înconjurată de iubiţi, nici măcar de prieteni, cu excepţia lui Marck şi a lui Daniko, se ferise cu inteligenţă de fauna specifică prezentă în aceste situaţii, de lipitorile aşa zis necesare, gen impresari, avocaţi, manageri, şi alte specimene, „cum aş putea avea iubiţi, dacă am inima de piatră, glumea ea”.

Presa e emis tot felul de ipoteze aberante, că ar fi robot, că este android de ultimă generaţie, minţile şi sufletele întunecate ale unor fiinţe căutau soluţii pentru a ajunge la ea, evident pentru a o distruge, dacă nu puteau să o controleze, măcar să o distrugă, toate astea nu declanşau nici o reacţie din partea ei. Timpul curgea egal, treceau anii, fără nici o variaţie, oamenii erau vindecaţi permanent de vocea ei, sau de aparatura de clonat organe pe care o foloseau în spitale, dar toate aceste activităţi îi aduceau venituri astronomice, iar asta deranja fiinţele cu suflete întunecate, oameni limitaţi, grosolani şi malefici.

Daniko era şeful spitalului, unde lucrase tatăl ei, spital pe care-l cumpărase Andrada, se cunoşteau de aproape zece ani, el era un tânăr medic foarte talentat care o ajuta pe Andrada cu testele clinice pe care le făcea în spital, ea era cu aparatura din laboratorul ei, el lucra cu bolnavii, se completau reciproc, profesional formau o echipă redutabilă.

De fiecare dată când venea pe domeniul fetei Daniko era surprins de singurătatea în care trăia aceasta, ca şi acum când străbătea aleile pustii ale parcului plin de plante, o explozie de culori, forme şi parfumuri, avea plante înflorite de primăvara devreme până toamna târziu, erau specii de Narcissus (narcisa), Hyacintus (zambila), Tulipa (laleaua) de mai multe culori şi florile mov-violacee de Crocus (brânduşa), din cele care înfloresc mai târziu vara avea garofiţele din genul Dianthus, ochioasele margarete erau prezente, nalbele cu flori albe şi roz cu tijele lor foarte lungi, rezistentele şi frumoasele gălbenele care înfloresc tot timpul anului, tufănelele şi crizantemele toamna.

Se gândea că Andrada „se înţelegea cumva subtil cu lumea vegetală”, avea senzaţia că aceasta comunica cu plantele care o înconjurau tot timpul, era o comunicare subtilă la nivel energetic,

informaţional, pe care nu putea s-o perceapă, nici s-o înţeleagă, „oamenii păreau lângă ea de conjunctură, prea grosieri, prea impuri, dar cu plantele se înţelegea de minune...”.

Fata asta „de piatră” mă uimeşte permanent, medita Daniko, „are o combinaţie de calităţi fizice şi mentale ieşite din comun”, mergea agale, fără să se grăbească, purta un costum elegant, uşor, de vară, care avea nuanţa untului, trecea pe lângă piscina pustie, cu şezlonguri goale, privea aceste locuri pustii „fără femei goale, indivizi cheflii nelipsiţi din asemenea locaţii”, de obicei un domeniu ca al Andradei, o casă ca a ei este populată cu tot felul de personaje, la ea era pustiu. Parcul plin de flori, erau singurele fiinţe care-l populau, atât de frumos, o lume vegetală explozivă, un fel de grădină a Edenului, „eu, dacă nu am 5-6 oameni în casă, mă plictisesc, să fie acolo.. prieteni, iubite, colegi, ceva personaje” se gândea Daniko, şirul gândurilor lui analitice i-a fost întrerupt de apariţia în faţa lui a grădinii cu foişor.

O găsea de obicei pe Andrada în foişor citind înconjurată de cărţi, de manuscrise, sau în laborator experimentând tot felul de formule. Tânărul înalt, brunet cu ochii negri, cu părul uşor ondulat, cu bucle care-i cădeau pe fruntea înaltă, fluiera o melodie la modă, avea un aer distrat, neatent chiar, era doar o aparenţă.

A văzut că fata nu este în foişorul din grădină, aşa că s-a îndreptat spre laborator, pe o alee îngustă formată din piatră de râu, zâmbea fericit, continua să fluiere şi să imite câţiva paşi de dans, ca un adevărat dansator profesionist, făcea câteva piruete, rupea cu vârful degetelor câteva frunze în timpul rotaţiilor sale energice.

Aleea era străjuită de Clematis cirrhosa plantă tot timpul verde, nu-i cad frunzele, iar florile ei seamănă cu zorelele şi rezistă până la prima zăpadă, toate lianele erau agăţate pe spaliere din lemn alb, acestea împreună cu coniferele Thuja sp., Cupressocyparis sp. formează un gard viu, Abies alba (brad), Pinus sylvestris (pin), Picea abies (molid) veşnic verzi prin frunzişul lor, constituiau foarte bune paravane pentru privirile indiscrete.

La capătul aleii ascunsă printre vegetale este o uşă din lemn pe care Daniko intră fluierând într-un antreu în care ştie că este Marck, fără să poată preciza unde este ascuns, pentru că nu-l vede, pătrunde în laborator, Andrada priveşte atentă un monitor, părul ei lung, şaten, cârlionţat este prins la spate cu o eşarfă pastelată, poartă o rochie lungă cu aceleaşi nuanţe pastel.

- Ce face dragostea vieţii mele? Cu ce-ţi omori căpuşorul tău drăgălaş? Spuse el linguşitor, încercând să fie familiar cu ea.

- Bună, Daniko, eşti plin de dulcegării! M-a anunţat Marck că o să ajungi în câteva clipe, el e dincolo, în antreu, ai trecut pe lângă el.

- Pe banditul ăsta, nu îl văd niciodată, dar este mereu în preajma ta, sigur te iubeşte, iar eu sunt gelos Andrada, se alintă el. Nici nu ştii cât te iubesc, se lamentează el teatral...

- Tu, şi alte zeci de mii de oameni, care mă vor uita imediat, când nu mai vor avea nevoie de mine. Nu-i judec, uitarea este miraculoasă, este o binecuvântare pentru om, fără ea nu am putea să mergem mai departe, „este un sistem de autoprotecţie al creierului”, cum spune mereu tatăl meu. Ce mai este pe la spital Daniko, ce spun testele clinice?

Schimbă fata subiectul cu graţie, ştia că Daniko era un cuceritor, un medic talentat, un profesionist, cu care avea o relaţie strict profesională, vorbeau ore în şir despre experimentele lor la care lucrau, când Daniko încerca o ieşire în decor, complimente şi alte linguşeli, dicuţia dintre ei se termina brusc, ea nu avea timp de pierdut aiurea.

- Uf, „fata de piatră” şi vocea ei minunată, nu-mi dai nici o speranţă?!

Oftează, î-şi dă ochii peste cap teatral, dar vede că fata nu-i acordă nici cea mai mică atenţie, continuă să vorbească grav.

- Totul merge normal, nimic deosebit, prinţesă, gesticulează el afectat. Ăştia sunt „copilasii” lui Costa?

- Da, foarte utile, vin în completarea propriei mele aparaturi.

- Haios bătrânul, dar genial, îşi aminteşte Daniko, l-am avut profesor un an de zile la specializare, nu înţelegeam nimic din cursurile lui de

biofizică, dacă nu era Nick, tatăl tău să mă salveze, bătrânul m-ar fi trântit serios.

- Eşti un norocos! Vino să vezi rezultatele experimentelor, Daniko, pentru un lot de 1000 de probe de ţesut de culturi „in vitro”, astea sunt din ultimele pe care le-ai prelevat de la pacienţi şi mi le-ai trimis.

- Remarcabil, spuse el după ce privi cu atenţie rezultatele pe care fata i le derula pe computer, toate au fost stabile, nu s-au mai înregistrat fluctuaţii.

- Da, am luat câteva celule din cele aduse de tine de la pacienţi, i-a răspuns Andrada, le-am decodat informaţie genetică proprie fiecărui individ din genom, am introdus toate datele în memoria aparatului, parametrii organelor, dimensiuni, greutate, particularităţile anatomice şi fiziologice, aşa am creat o matriţă informaţională şi energetică, după care am folosit celulele stem pluripotente, ştii că atunci când se divid pot forma oricare din cele 220 de tipuri de celule ale corpului uman, astfel am putut să „fabric” orice organ, pentru orice individ.

- La adulţi celule stem se mai găsesc în inimă, creier, oase, plămâni dar şi în alte organe.

Daniko devenise medicul raţional şi rece, parcă tipul jovial, pus pe şotii, poate îndrăgostit care intrase nici nu mai exista, vorbea calm, autoritar.

- Ele sunt rezerva noastră pentru regenerarea celulelor distruse din organism, mai ştii că iniţial se credea că celule stem adulte sunt cu mult mai limitate decât cele embrionare? Că ar da naştere la ţesuturi de tipul celor din care provin, dar noile cercetări au arătat că celulele stem adulte pot genera şi alte tipuri de ţesuturi! Cât despre embrionii obţinuţi de la clinicile de fertilizare pentru celulele stem, da au fost o sursă, sau clonarea terapeutică, e istorie, mai ştii Andrada?

- Bineânţeles, această tehnică de clonarea terapeutică revoluţionară la vremea ei, unea o celula, de la pacientul care avea nevoie de terapie cu un ovul donat, astfel nucleul ovulului fiind înlocuit cu nucleul din celula pacientului. Ovulul modificat genetic era stimulat chimic sau electric să se dividă, iar embrionul rezultat purta materialul genetic al pacientului,

aşadar scădeau şansele ca organismul bolnavului să respingă celulele stem implantate.

- Au reprezentat un progres pentru cercetarea medicală, rosti autoritar Daniko.

- Evident, cele două surse de celule stem embrionii şi embrionii clonaţi, au fost cândva de actualitate, acum, nu mai e cazul...

- Se pierdea prea mult timp, bolnavul avea toate şansele să moară între timp, până la producerea celulelor stem, spuse Daniko, metoda ta este cea mai rapidă şi cea mai eficientă, aparatul este cel mai performant de pe piaţă, prinţesa mea de piatră.

- Ca să nu mai zic de îmbătrânire, obsesia tatălui meu şi a lui Costa, spre nemulţumirea lor au pierdut amândoi lupta cu materia, cu timpul, au îmbătrânit şi au murit, deşi au studiat toată viaţa acest fenomen al îmbătrânirii...

- Mai aveau nevoie de puţin timp, râde nervos Daniko, au făcut progrese remarcabile, dar mai aveau nevoie de timp... Pe barba lui Zamolxe, au fost fenomenali amândoi, chiar dacă eu l-am iubit mai mult pe Nick, mentorul meu.

- Au lucrat ca nebunii la modificare genetică a genelor specifice pentru longevitate, cele care determină durata de viaţă a fiecărui om.

- Structura ADN-ului unui individ se poate epuiza în timp la o vârstă oarecare, programată genetic, consecinţa este încetarea reproducerii celulelor corpului şi reducerea reparării ADN-ului, sistemul de reparare a ADN-ului devine mai puţin eficient la persoanele în vârstă, de aici şi decreptitudinea.

- La care se adaugă toate modificările la nivel molecular, celular, fiziologic...

Daniko s-a strânbat nemulţumit, şi-a trecut mâna nervos prin buclele de păr negru, nu-i surâdea ideea că la un moment dat şi el o să îmbătrânească, iar tatăl Andradei fusese mentorul său care îi transmisese toate secretele meseriei dar şi anguasele, neliniştile şi obsesiile sale, astfel el continua practic munca de cercetare a lui Nick.

- Draga mea, ştii că te ador, m-ai refuzat de nenumărate ori, dar eu tot mai sper, spuse el cu superficialitate...

Oftează dramatic şi face o reverenţă în faţa fetei, tânărul se relaxase şi zâmbea fermecător, concentrarea impregnată pe chipul lui în timpul discuţiei cu Andrada îi transformaseră fizionomia, părea atât de rece, de dur, rigiditatea trăsăturilor lui dispăru la încheierea conversaţiei ştiinţifice, redevenind figura carismatică, uşor distrată cu care cucerea oamenii.

- Daniko, atât pentru astăzi, trec mâine dimineaţă pe la spital să văd testele clinice, i-a spus fata zâmbind mecanic.

La una din locaţiile în care se întâlnea cu oamenii pentru a le cânta şi ai vindeca, în faţa clădirii, a avut loc un atentat care a fost anihilat de oamenii ei de pază, se mai confruntaseră cu asemenea situaţii şi de fiecare dată nimeni nu fusese afectat, dar de această dată a fost rănit Marck.

A fost împuşcat de sufletele întunecate, au vrut s-o omoare pe Andrada, dar Marck a fost ca de obicei umbra ei, cel care a încasat gloanţele. Acum el era pe moarte, zăcea pe stradă, cu pieptul ciuruit, iar Andrada îl ţinea în braţe şi îi repeta fără să se oprească, obsesiv, „nu e drept, nu vreau să mori în locul meu, nu e drept, totul o să fie bine, vom ajunge la spital şi o să te vindec", în acele momente tânăra avea o senzaţie, prima din viaţa ei, de frică, o frică puternică dusă până la paroxism care o paraliza. Au ajuns la spital, iar Andrada se simţea speriată şi inutilă pentru prima dată în viaţa ei, l-au operat pe Marck, cel care a coordonat totul a fost Daniko, care văzând lipsa de reacţie a fetei, a preluat el controlul procedurilor de salvare, linia de clonare a organelor inventată de Andrada a fost şi de această dată nepreţuită, astfel i-au putut salva viaţa lui Marck.

Andrada s-a retras în biroul ei din spital şi a plâns, pierduse darul vindecării, nu mai era „fata de piatră" şi vocea ei tămăduitoare, s-a simţit obosită şi s-a întins pe canapea, orice amintire din viaţa ei îi provoca un sentiment, emoţiile atâtor trăiri o copleşeau. Când Marck s-a trezit după câteva ore, Daniko era lângă el, îl monitoriza atent, zâmbea încântat.

- Ai scăpat şi de data asta banditule, i-a zis el vesel, ne-ai dat ceva de furcă, dar ai scăpat!

- Unde este Andrada? A întrebat cu glasul stins, dar autoritar şi neliniştit Marck. Du-te repede la ea, a continuat el agitat, simt că este în pericol, iar eu nu pot să fiu lângă ea... Spune-i să mă ierte!

- Stai liniştit o caut acum, totul e în regulă, încearcă el să-l calmeze.

- Spune-i că o iubesc, a adăugat surprinzător Marck!

Daniko a părăsit în grabă camera, a aflat că Andrada intrase în biroul ei, a pătruns vesel în cameră, fata era întinsă pe canapea, cu ochii larg deschişi.

- Draga mea, cum s-a trezit, banditul de Marck a întrebat de tine, ăsta numai la tine se gândeşte, e topit după tine, sunt gelos, se alintă el, vorbeşte şi gesticulează cu ironie. Trebuie să-ţi mai spun că Marck e stabil, este în afara oricărui pericol..., s-a oprit din sporovăiala lui veselă, a sesizat că fata nu îi răspunde, în cameră era linişte putea să-şi audă respiraţia, un sentiment inexplicabil de nelinişte l-a cuprins, tânăra era întinsă, relaxată şi atât de frumoasă.

- Andrada, dormi? De ce nu-mi răspunzi?

S-a apropiat de ea şi a văzut că nu respiră, iar ochii ei albaştri păreau să cuprindă tot infinitul, într-o fracţiune de secundă a înţeles că fata era moartă, a rămas nemişcat, paralizat de durere, a căzut în ghenunchi lângă ea neputincios, iar lacrimi mari îi curgeau din ochi, creierul lui refuza să creadă că ceea ce trăia era şi adevărat, „Andrada nu putea fi moartă”, repeta mecanic ca o disfuncţie cerebrală, apoi deznădejdea, disperarea, furia că a pierdut-o îl dureau cumplit.

- De ce, Andrada, de ce? Cum ai putut să mori? Noi ne agitam să-l salvăm pe Marck şi tu ai murit aici singură, aşa cum ai trăit toată viaţa ta?! Ai murit singură...

Se plimba agitat prin birou, uitându-se neâncetat la chipul fetei care-i atrăgea privirea ca un magnet, după care s-a îndreptat brusc către tânără, a prins-o de umeri şi a zgâlţâit-o puternic.

- Trezeşte-te Andrada! Te rog să te trezeşti, doar tu eşti „fata de piatră”, e revoltător, ai vindecat cu vocea ta atâţia oameni, nu se poate să

mori, eşti cea mai puternică şi frumoasă fiinţă pe care am cunoscut-o! Sigur există o posibilitate,... moartea nu este ireversibilă, avem atâta aparatură, o să te clonez, o să păstrez informaţia ta genetică,...sigur se poate face ceva...

A luat-o în braţe pentru prima dată de când o cunoştea.

- Andrada, draga mea, Marck mi-a spus să-ţi transmit că te iubeşte..., plângea în hohote, lacrimi mari îi curgeau din ochi, se scurgeau pe obraji şi de aici cădeau pe chipul liniştit şi împietrit al fetei... şi eu, un mare egoist ce sunt, te iubesc..., iar ticălosul de Costa, cu calculele şi predicţiile lui idioate, ne-a spus că la primul sentiment îţi vei pierde vocea, darul tămăduirii, dar tu ai murit..., ţi-ai pierdut viaţa, ticălosul bătrân, ne-a minţit, nu ne-a spus că jertfa eşti tu, că vocea ta divină o să piară odată cu tine... ăsta era de fapt secretul lui.

Strângea în braţe trupul rigid al fetei, îl legăna ca pe al unui copil mic, ce ironie, părea atât de puternică, dar în realitate era atât de fragilă, trebuia să se despartă definitiv de „fata de piatră”, pe care toţi o crezuseră nemuritoare.